

Sag C-203/20

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

11. maj 2020

Forelæggende ret:

Okresný súd Bratislava III (Slovakiet)

Afgørelse af:

11. maj 2020

Tiltalte:

AB

CD

EF

GH

IJ

LM

NO

PR

ST

UV

WZ

BC

DE

FG

JL

OKRESNÝ SÚD BRATISLAVA III

[Udelades]

Bratislava, den 11. maj 2020

[Udelades]

Genstand: Forelæggelse af anmodning om præjudiciel afgørelse (artikel 267 TEUF)

Anmodning om anvendelse af den præjudicielle hasteprocedure (procesreglementets artikel 107)

Retspræsidenten for Okresný súd (kredsdomstol, Slovakiet) i Bratislava III [udelades] har i den straffesag, der er indledt ved Okresný súd Bratislava III [udelades] i henhold til (en analog) anvendelse af § 224, stk. 7, i strafferetsplejeloven i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005 (herefter »strafferetsplejeloven«), og artikel 267 TEUF indgivet nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF og anmoder om anvendelse af den præjudicielle hasteprocedure i henhold til artikel 107 i Domstolens procesreglement.

Angivelse af parterne:

Sagen involverer følgende parter:

- 1) **den tiltalte AB**, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades] [**org. s. 2**] [udelades]
- 2) **den tiltalte CD**, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 3) **den tiltalte EF**, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 4) **den tiltalte GH**, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 5) **den tiltalte IJ**, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 6) **den tiltalte LM**, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 7) **den tiltalte NO**, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades] [**org. s. 3**]
- 8) **den tiltalte PR**, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 9) **den tiltalte ST**, [udelades], Den Slovakiske Republik, hvis daværende bopæl var ukendt, in absentia-procedure [udelades]

- 10) den tiltalte UV, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 11) den tiltalte WZ, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 12) den tiltalte BC, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 13) den tiltalte DE, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 14) den tiltalte GF, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades] [org. s. 4]
[udelades]
- 15) den tiltalte JL, [udelades], Den Slovakiske Republik [udelades]
- 16) offeret HI, [udelades] Den Slovakiske Republik
- 17) straffesagen er indledt af:

Krajská prokuratúra (regional anklagemyndighed) i Bratislava [udelades]

Okresný súd (kredsdomstol) i Bratislava III (herefter »den forelæggende ret«) [udelades] har i den sag, der er rejst mod AB m.fl., for i forening som omhandlet i § 9, stk. 2, sammenholdt med § 233, stk. 1, og stk. 2, litra a), i straffeloven i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder, at have begået en overtrædelse i form af bortførelse til udlandet, truffet følgende afgørelse i et retsmøde for lukkede døre den 21. juni 2019:

I. [Udelades] [udsættelse af sagen]

II. Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål i henhold til artikel 267 TEUF:

1) Er princippet »ne bis in idem« til hinder for udstedelsen af en europæisk arrestordre som omhandlet i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne og under hensyn til artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i den situation, hvor en straffesag er endeligt afsluttet ved en retsafgørelse om frifindelse eller om afbrydelse af sagen, når disse afgørelser er truffet på grundlag af en amnesti, som lovgiver har ophævet, efter at disse afgørelser er blevet endelige, og den nationale retsorden foreskriver, at ophævelse af denne amnesti har den virkning, at offentlige myndigheders afgørelser annulleres, for så vidt som de er truffet [org. s. 5] og begrundet med henvisning til amnesti eller benådning, og at de retlige hindringer for at gennemføre strafforfølgning, der følger af en således ophævet amnesti, fjernes, uden at dette sker ved en retsafgørelse eller en særlig retslig procedure?

2) Er en national lovbestemmelse, der uden videre og uden en afgørelse fra en national ret medfører ophævelse af den afgørelse, som en national ret har truffet om at afbryde straffesagen, og som i henhold til national ret har karakter af en endelig afgørelse, der medfører frifindelse, og på grundlag af hvilken straffesagen

er blevet endeligt afbrudt som følge af amnesti, der er indrømmet i henhold til en national lov, i overensstemmelse med retten til en upartisk domstol, der er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse, der er sikret ved artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt artikel 82 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde?

3) Er en national lovbestemmelse, der begrænser forfatningsdomstolens mulighed for at foretage prøvelse af en resolution om ophævelse af amnesti eller individuelle benådnings, som Národná rada Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks Nationalråd) har vedtaget i henhold til § 86, litra i), i Den Slovakiske Republiks forfatning, til kun at omfatte en prøvelse af resolutionens forfatningsmæssighed, uden at der tages hensyn til de bindende retsakter, der er vedtaget af Den Europæiske Union, og navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og traktaten om Den Europæiske Union, i overensstemmelse med loyalitetsprincippet som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union, artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, artikel 82 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, retten til en upartisk domstol, der er sikret ved artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse, der er sikret ved artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?

III. Den forelæggende ret anmoder i henhold til artikel 107 i [Domstolens] procesreglement Domstolen om at behandle anmodningen om præjudiciel afgørelse inden for rammerne af en hasteprocedure, idet sagen vedrører en europæisk arrestordre, der skal behandles som en hastesag i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 17, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (herefter »rammeafgørelse 2002/584«) (dom af 12.8.2008, Santesteban Goicoechea, C-296/08 PPU, EU:C:2008:457, af 1.12.2008, Leymann og Pustovarov, C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, af 30.11.2009, Kadzoev, C-357/09 PPU, EU:C:2009:741, kendelse af 3.4.2010, Gataev og Gataeva, C-105/10 PPU, EU:C:2010:176, dom af 28.4.2011, El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268).

I. Generel begrundelse for den forelæggende rets opfattelse

1. En afdeling ved den forelæggende ret har besluttet at forelægge en anmodning om præjudiciel afgørelse på grundlag af følgende omstændigheder. Den 27. november 2000 indledte Krajská prokuratúra (regional anklagemyndighed) i Bratislava [udelades] en straffesag ved den forelæggende ret, der indeholdt et første tiltalepunkt mod de tiltalte AB, CD, GH, EF, IJ, PR, LM og NO for i forening som omhandlet i straffelovens § 9, stk. 2, i den affattelse, der var gældende indtil

den 31. december 2005 (herefter »straffeloven«), at have misbrugt en stilling i offentlig tjeneste som omhandlet i straffelovens § 158, stk. 1, litra a), for i forening som omhandlet i straffelovens § 9, stk. 2, at have begået en overtrædelse i form af bortførelse til udlandet som omhandlet i straffelovens § 233, stk. 1, og stk. 2, litra a), for i forening som omhandlet i straffelovens § 9, stk. 2, at have begået røveri som omhandlet i straffelovens § 234, stk. 1, og stk. 2, litra a) og b), for i forening som omhandlet i straffelovens § 9, stk. 2, at have begået en overtrædelse i form af afpresning som omhandlet i straffelovens § 235, stk. 1, og stk. 2, litra a) og b), og mod de tiltalte ST [org. s. 6] UV, WZ og BC for i forening som omhandlet i straffelovens § 9, stk. 2, at have begået en overtrædelse i form af bortførelse til udlandet som omhandlet i straffelovens § 233, stk. 1, og stk. 2, litra a), for i forening som omhandlet i straffelovens § 9, stk. 2, at have begået røveri som omhandlet i straffelovens § 234, stk. 1, og stk. 2, litra a) og b), for i forening som omhandlet i straffelovens § 9, stk. 2, at have begået en overtrædelse i form af afpresning som omhandlet i straffelovens § 235, stk. 1, og stk. 2, litra a) og b), samt et andet tiltalepunkt mod den tiltalte DE for at have medvirket til at gennemføre overtrædelserne som omhandlet i straffelovens § 166, stk. 1, idet de tiltalte begik disse overtrædelser under følgende omstændigheder:

1) De tiltalte AB, CD, EF, GH, IJ, LM, NO og [udelades] PR handlede som medlemmer af et statsligt organ, Slovenská informačná služba (slovakisk efterretningstjeneste, herefter »efterretningstjenesten«), i strid med det kompetenceområde for den nævnte tjeneste, der er fastsat i § 1, stk. 2, i zákon číslo 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe (lov nr. 46/1993 om den slovakiske efterretningstjeneste, herefter »lov 46/1993«), de opgaver, der er defineret i § 2 i lov 46/1993, og de forpligtelser, der påhviler efterretningstjenestens medlemmer som omhandlet i § 7 i lov 46/1993, og de tiltalte ST, UV, WZ og BC handlede som civilpersoner uden at opfylde betingelserne i § 11, stk. 1, litra c), i lov 46/1993, og som medlemmer af en organiseret gruppe, der havde fordelt opgaver mellem sig med henblik på at skade HI ved at krænke den pågældendes forfatningssikrede rettigheder, idet de efter at have overvåget og anholdt HI ved brug af magt og efter at have bedøvet ham overgav HI og dennes private motorkøretøj til østrigsk politi og førte den pågældende ind i Østrig, på hvis område der var udstedt en europæisk arrestordre mod vedkommende den 18. november 1994; disse tiltalte deltog i gennemførelsen af denne overtrædelse ved, at den tiltalte [udelades] AB i sin egenskab af direktør for efterretningstjenesten ad den hierarkiske kommandovej på en ikke nærmere bestemt dato i løbet af sommermånederne i 1995 i en af efterretningstjenestens bygninger i Bratislava [udelades] gav PR, der var medlem af efterretningstjenesten og tilknyttet sektionen for forsvar, beskyttelse og uddannelse, en mundtlig ordre [udelades] om at oprette en organiseret gruppe af civilpersoner med henblik på at udføre særlige opgaver for efterretningstjenesten, idet denne gruppe blev oprettet og anvendt til at gennemføre anholdelsen af HI den 31. august 1995.

På en ikke nærmere bestemt dato i august 1995 pålagde [AB] i strid med § 10, stk. 1, i lov 46/1993 CD, der var direktør for efterretningstjenestens 46.

tjenestegren (overvågning og operationelle teknikker), ved afgørelse nr. 17/1994 om overvågning af personer og genstande fra efterretningstjenestens direktør (herefter »afgørelse 17/1994«) at anvende tekniske efterretningsmidler som omhandlet i § 12, stk. 1, litra c), til i strid med § 13, stk. 2, i lov 46/1993 at overvåge XY og HI, idet det derved i strid med § 7, stk. 1, i afgørelse nr. 4/1994 af 15. juli 1994 fra direktøren for efterretningstjenestens tjenestegren for overvågning og operationelle teknikker (herefter »afgørelse 4/1994«) blev besluttet at foretage den overvågning af XY, som blev indledt den 13. august 1995, kl. 10.30 i Bratislava [udelades], selv om overvågningssag nr. 4600/337 med kodenavnet [udelades] ikke blev indgivet før den 14. august 1995, og den overvågning af HI, der blev indledt den 23. august 1995 i [udelades], selv om der ikke blev indgivet en overvågningssag, og selv om de i § 7, stk. 1, i afgørelse 4/1994 fastsatte betingelser ikke var opfyldt.

Den 28. august 1995 pålagde [AB] LP, der var direktør for interne efterretninger i efterretningstjenestens anden sektion, gennem brug af efterretningstjenestens midler at forberede fem private motorkøretøjer af forskellige mærker og at opstille dem på parkeringspladsen foran vinterskjøtebanen i Ružinov den 19. august 1995, og den 29. august 1995 pålagde han LP at udpege to medlemmer af efterretningstjenestens afdeling for specialoperationer og tildele dem et privat motorkøretøj, idet disse medlemmer ved stationen [udlades] i Bratislava [udelades] skulle overtage det motorkøretøj, som offeret HI førte, og køre det til Østrig, hvilket LP gjorde og underrettede AB om. **[Org. s. 7]**

I perioden fra den 28. august 1995 til den 31. august 1995 modtog han gennem den tiltalte CD oplysninger fra chefen for første afdeling i efterretningstjenestens 46. tjenestegren, den tiltalte EF, om den operationelle gennemførelse og om overvågningen af HI, traf afgørelser og gav direktøren for efterretningstjenestens anden sektion og den tiltalte CD mundtlige ordrer om at koordinere de aktiviteter, der blev udført af de forskellige teams, som havde ansvaret for overvågningen og anholdelsen af offeret, og den pågældendes passage over grænsen, og som førte til, at der den 31. august 1995, kl. 10.47, blev gennemført en væbnet anholdelse af HI.

Den 13. august 1995 gav den tiltalte CD i sin egenskab af direktør for efterretningstjenestens 46. tjenestegren i en af efterretningstjenestens bygninger i Bratislava [udelades] i strid med § 10, stk. 1, i lov 46/1993 og afgørelse 17/1994 en underordnet chef for første afdeling, den tiltalte EF, mundtlig ordre om at anvende tekniske efterretningsmidler som omhandlet i § 12, stk. 1, litra c), i lov 46/1993 til i strid med § 13, stk. 2, i lov 46/1993 at foretage overvågning af en person ved navn XY, som blev indledt kl. 10.30 i Bratislava på adressen Hraničná [udelades] med deltagelse af 13 medlemmer af efterretningstjenesten og gennemført ved hjælp af 8 private motorkøretøjer og tekniske midler, idet CD selv førte kontrol med overvågningen, selv om han var vidende om, at der var tale om en ulovlig fremgangsmåde, idet han ikke havde opnået godkendelse hos efterretningstjenestens direktør eller en af denne direktør befuldmægtiget til at

anvende tekniske efterretningsmidler, som forinden var godkendt skriftligt af den fungerende dommer ved den tidligere Mestský súd (byret) i Bratislava.

Efter at have drøftet fremgangsmåden med direktøren for efterretningstjenestens anden sektion på grundlag af den overvågningssag, der var blevet oprettet samme dag [udelades], pålagde han den 14. august 1995 de underordnede medlemmer af efterretningstjenesten, de tiltalte EF og IJ, at fortsætte overvågningen af XY indtil den 26. august 1995.

Den 24. august 1995 gav han i strid med afgørelse 17/1994 og § 7, stk. 1, i afgørelse 4/1994 den tiltalte EF, der var chef for første afdeling i efterretningstjenestens 46. tjenestegren, en mundtlig ordre om at foretage overvågning af HI i byen [udelades] og omegn, og fra hvem han modtog oplysninger om den operationelle gennemførelse og om overvågningen af HI, som han selv videresendte til efterretningstjenestens direktør, den tiltalte AB.

Den 30. og 31. august 1995 ledte han overvågningen, han gav f.eks. ved hjælp af en mobiltelefon personligt direktøren for efterretningstjenestens anden sektion og efterretningstjenestens direktør, den tiltalte AB, oplysninger om overvågningen, modtog instrukser fra disse direktører gennem den tiltalte EF, der befandt sig i byen [udelades], og varetog ledelsesansvaret over for medlemmerne af overvågningsafdelingen.

Da HI den 31. august 1995, kl. 10.30, forlod sit hus i sit private motorkøretøj [udelades], gav han derefter ordre om, at HI skulle overvåges, og efter at HI var blevet standset og udsat for en væbnet anholdelse beordrede han nationalvej nr. II/502 lukket ved hjælp af overvågningsenhedens private motorkøretøjer.

Hvad angår den tiltalte EF modtog denne i sin egenskab af chef for første afdeling i efterretningstjenestens 46. tjenestegren ad den hierarkiske kommandovej den 13. august 1995 i en af efterretningstjenestens bygninger i Bratislava en ordre fra direktøren for den 46. tjenestegren, den tiltalte CD, om at anvende operationelle oplysningsmidler som omhandlet i § 11 i lov 46/1993 og tekniske efterretningsmidler som omhandlet i § 12 i lov 46/1993 med henblik på at overvåge XY, og han pålagde i strid med § 10, stk. 1, i lov 46/1993, afgørelse 17/1994 og § 7, stk. 1, i afgørelse 4/1994 underordnede medlemmer af efterretningstjenesten **[org. s. 8]** at følge efter XY i deres private motorkøretøjer, selv om han var vidende om, at efterretningstjenestens direktør eller en af denne direktør befuldmægtiget ikke i henhold til § 11, stk. 2, havde truffet beslutning om at anvende operationelle efterretningsmidler, og at den fungerende dommer ved den tidligere Mestský súd (byret) i Bratislava ikke i henhold til § 13, stk. 2, i lov 46/1993 havde givet en forudgående godkendelse af anvendelsen af tekniske oplysningsmidler som omhandlet i § 12, stk. 1, litra c).

Den 27. august 1995 gav han i Bratislava [udelades] i en af efterretningstjenestens bygninger i strid med § 10, stk. 1, i lov nr. 46/1993, afgørelse 17/1994 og § 7, stk. 1, i afgørelse 4/1994, sin vicechef, den tiltalte IJ, og andre medlemmer af

afdelingen ordre om at overvåge det hus, hvori HI boede med sin familie, fra det motorkøretøj [udelades], som på hans foranledning var blevet opstillet i byen [udelades], ordre om at anvende efterretningstjenestens private motorkøretøjer med henblik på at følge efter HI, når denne forlod byen, og ordre om at underrette ham om resultatet af overvågningen, selv om han var vidende om, at efterretningstjenestens direktør eller en af denne direktør befuldmægtiget ikke havde truffet beslutning om at anvende operationelle efterretningsmidler som omhandlet i § 11, stk. 2, i lov 46/1993, og at den kompetente fungerende dommer ved den tidligere Mestský súd (byret) i Bratislava [ikke havde godkendt] anvendelsen af tekniske efterretningsmidler som omhandlet i § 12, stk. 1, litra b) og c).

Den 31. august 1995 gav han i byen [udelades] ved hjælp af en sender og en mobiltelefon instrukser til underordnede medlemmer af efterretningstjenesten og underrettede direktøren for efterretningstjenestens 46. tjenestegren, den tiltalte CD, om, hvorledes overvågningen var forløbet, og da HI derefter kl. 10.47 blev udsat for en væbnet anholdelse deltog EF personligt med sit motorkøretøj [udelades] i afspærringen af nationalvej II/502 for at forhindre ankommende køretøjer i at passere.

Den 13. august 1995 modtog den tiltalte IJ, der som medlem af efterretningstjenesten handlede i egenskab af vicechef for første afdeling i efterretningstjenestens 6. tjenestegren, i en af efterretningstjenestens bygninger i Bratislava en mundtlig ordre ad den hierarkiske kommandovej fra direktøren for efterretningstjenestens 46. tjenestegren og chefen for første afdeling om i strid med § 10, stk. 1, i lov 46/1993, afgørelse 17/1994 og § 7, stk. 1, i afgørelse 4/1994 at anvende operationelle efterretningsmidler som omhandlet i § 11 i lov 46/1993 og tekniske efterretningsmidler som omhandlet i § 12 i lov 46/1993 med henblik på at overvåge XY; han gav underordnede medlemmer af efterretningstjenesten ordre om at foretage overvågning af XY fra private motorkøretøjer, selv om han var vidende om, at efterretningstjenestens direktør eller en af denne direktør befuldmægtiget ikke i henhold til § 11, stk. 2, i lov 46/1993 havde truffet beslutning om at anvende operationelle efterretningsmidler, og at den kompetente fungerende dommer ved den tidligere Mestský súd (byret) i Bratislava ikke havde givet en forudgående skriftlig godkendelse af anvendelsen af tekniske efterretningsmidler som omhandlet i § 12, stk. 1, litra c), i lov 46/1993, og idet han personligt havde ført kontrol med overvågningen og havde underrettet direktøren for efterretningstjenestens 46. tjenestegren, den tiltalte CD, om, hvorledes overvågningen var forløbet.

Efter den 27. august 1995 at have modtaget en ordre fra direktøren for den 46. tjenestegren gennem chefen for første afdeling om at foretage overvågning af HI i byen [udelades], blev der derefter den 28. august 1995 på vejen Nová Pezinská anbragt en Mercedes Benz [udelades], hvorfra medlemmer af efterretningstjenesten overvågede HI's hus, gjorde opmærksom på via radio, når den pågældende forlod huset, og fulgte vedkommendes færd fra motorkøretøjer,

samt underrettede chefen for første afdeling, den tiltalte EF, ved hjælp af en mobiltelefon om, hvorledes overvågningen forløb.

Den 31. august 1995 udførte [IJ] de opgaver, der var forbundet med bortførelsesplanen, idet han, efter at HI havde forladt sit hus kl. 10.30 i et privat motorkøretøj og var kørt i retning mod Bratislava, fulgte efter HI [udelades] i et privat motorkøretøj af mærket Toyota [udelades] [org. s. 9], og efter at han havde foretaget en væbnet anholdelse af HI på nationalvej II/502, afspærrede han derefter adgangsvejen sammen med andre køretøjer fra overvågningsenheden.

Den tiltalte PR, der som medlem af efterretningstjenesten handlede efter ordre fra efterretningstjenestens direktør, den tiltalte AB, organiserede i løbet af nogle ikke nærmere bestemte datoer i august 1995 en gruppe med deltagelse af den tiltalte ST, den tiltalte UV, den tiltalte WZ og den tiltalte BC, og varetog derefter rollen som koordinator i forholdet mellem de personer, der havde ansvaret for bortførelsen, og medlemmerne af denne gruppe, idet han og medlemmerne af denne gruppe den 29. august 1995 på parkeringspladsen [udelades] i Bratislava overtog en række private motorkøretøjer, der tilhørte efterretningstjenesten, og hvori de i de følgende dage fulgte HI's færden i byerne [udelades] med det formål at anholde og overgive ham til andre medlemmer af efterretningstjenesten, der skulle sikre, at den pågældende blev ført ind i Den Østrigske Republik.

Den 31. august 1995, kl. 10.30, steg de efter at have modtaget oplysninger fra et medlem af efterretningstjenesten, der førte den Mercedes Benz [udelades], som tilhørte overvågningsenheden, om, at HI havde forladt sit hus og var kørt i retning af Bratislava, ind i den nævnte række af efterretningstjenestens private motorkøretøjer og fulgte efter HI's køretøj. Kl. 10.47 på nationalvej II/502 spærrede de vejen for HI's private motorkøretøj ved at placere et motorkøretøj af mærket Seat Toledo [udelades] foran og en Seat Ibiza [udelades] ved siden af HI's køretøj.

Under trussel med pistol beordrede de HI til at stige ud af bilen, og da han ikke reagerede, tvang de ham ud af bilen ved brug af magt og anbragte ham på bagsædet i køretøjet af mærket Seat Toledo, selv om HI satte sig til modværge. De trak en blå pose over HI's hoved og gav ham håndjern på og tog HI's private motorkøretøj af mærket Mercedes Benz [udelades] i deres besiddelse. HI forsøgte derefter under køreturen til Vajnory at hoppe ud af køretøjet, hvorefter de gav ham knytnæveslag i ansigtet og elektriske stød på kønsdelene med en strømpistol, ligesom de tvang ham til at drikke to flasker whisky og således bragte ham i en beruselsestilstand.

Den tiltalte PR underrettede via mobiltelefon direktøren for efterretningstjenestens anden celle om operationens forløb, og sidstnævnte underrettede den tiltalte [udelades] AB herom. De førte ham således til Bratislava via ruten [udelades], hvor de overgav HI til andre medlemmer af efterretningstjenesten.

Den tiltalte GH, der som medlem af efterretningstjenesten var blevet udnævnt til fungerende chef for inspektionsafdelingen i efterretningstjenestens anden sektion, udførte inden for rammerne af den hierarkiske kommandovej de instrukser som efterretningstjenestens direktør, den tiltalte AB, og direktøren for efterretningstjenestens anden sektion havde givet i forbindelse med overvågningen af XY, selv om han var vidende om, at efterretningstjenestens direktør eller en af denne direktør befuldmægtiget ikke i henhold til § 11, stk. 2, i lov 46/1993 havde truffet beslutning om at anvende operationelle efterretningsmidler; han havde endvidere i et tilfælde ledsaget denne person fra Bratislava til Levoča og tilbage igen, og han havde skjult, at han havde passeret grænsen mellem Østrig og Ungarn uden dokumentation; den 30. og den 31. august 1995 gjorde han det muligt for de tiltalte LM og NO uden vanskeligheder at passere grænseovergangene Bratislava-Berg og Jarovce-Kittsee, idet de sidstnævnte førte HI ind i Østrig i et privat motorkøretøj af mærket Mercedes Benz [udelades].

Den tiltalte LM og den tiltalte NO udførte som medlemmer af tjenesten for specialoperationer i efterretningstjenestens anden sektion inden for rammerne af den hierarkiske kommandovej de instrukser, som direktøren for efterretningstjenestens anden sektion havde givet, idet de den 30. august 1995 i Bratislava- Petržalka [udelades] ventede på, at HI skulle ankomme i sit private motorkøretøj med henblik på at føre ham ind i Østrig. Eftersom planen ikke blev gennemført denne dag, overtog de fra den tiltalte PR og den tiltalte WZ den 31. august, kl. 14.00, samme sted det private motorkøretøj af mærket Mercedes Benz [org. s. 10] [udelades], hvori HI befandt sig bevidstløs på bagsædet, og førte ham gennem diplomatområdet ved grænseovergangen Petržalka-Berg.

Eftersom den medarbejder, der havde ansvaret for den østrigske paskontrol, ikke var til stede på parkeringspladsen i Berg, tog de telefonisk kontakt til direktøren for anden sektion, som efter ordre fra den tiltalte AB gav dem instruks om at bringe offeret til Hainburg.

Efter instruks fra den tiltalte AB blev et medlem af efterretningstjenesten sendt til Østrig, hvor den pågældende henvendte sig på politistationen i Hainburg og gjorde opmærksom på tilstedeværelsen af et køretøj med en eftersøgt person. Kl. 16.30 underrettede den tiltalte AB via mobiltelefon ZZ om, at offeret befandt sig i et køretøj i Hainburg, og kl. 17.00 blev HI efter et telefonopkald anholdt af østrigsk politi, idet den fysiske vold, som de tiltalte havde udsat ham for, havde påført ham mindre skader, og idet den omstændighed, at HI var blevet ført ind i Østrig og efterfølgende tilbageholdt, skete i strid med § 23, stk. 4, i Den Slovakiske Republiks forfatning, hvorefter en statsborger ikke kan tvinges til at forlade sit hjemland og ikke må udleveres eller overgives til en anden stat.

Offeret HI led i forbindelse med sit ophold i Østrig et tab på i alt 478 241,13 ATS svarende til de udgifter, som han måtte afholde til juridisk repræsentation.

2) Den 6. september 1995 konstaterede den tiltalte DE, der som medlem af efterretningstjenesten handlede efter instruks fra sin direkte overordnede EF, der

var chef for første afdeling i efterretningstjenestens 46. tjenestegren, sammen med en ansat ved politiet i kommunen [udelades], at en hvid varevogn af mærket Mercedes Benz [udelades] havde været placeret i den politiansattes distrikt i perioden fra den 28. til den 31. august 1995, i hvilken forbindelse DE anmodede den politiansatte om at optage en officiel rapport. Eftersom den politiansatte nægtede at imødekomme denne anmodning, fik de hos en glarmester i Bratislava [udelades] tilskåret nogle gennemsigtige glastruder til en værdi af 2 766 SKK, med hvilke de udskiftede de tonede ruder i køretøjet af mærket Mercedes Benz 208 D med henblik på at sikre, at vidnerne i straffesagen om bortførelsen af HI til udlandet ikke skulle kunne genkende køretøjet som det køretøj, der var parkeret på hjørnet af vejene [udelades] foran huset [udelades], og hvorfra efterretningstjenestens medlemmer overvågede HI's hus i perioden fra den 28. til den 31. august 1995, selv om [DE] var vidende om, at HI's Mercedes den 31. august 1995 var blevet standset på vej til Bratislava på nationalvej II/502, i hvilken forbindelse de havde tilbageholdt ham ved brug af magt og ført ham ind i Østrig, hvor østrigsk politi havde anholdt ham i sit motorkøretøj i Hainburg, idet de handlede med forsæt til at skjule den omstændighed, at efterretningstjenestens medlemmer havde begået en overtrædelse og for at undgå strafforfølgning af de personer, der havde deltaget i lovovertrædelsen i form af bortførelse.

2. Ved kendelse af 14. juni 2017 forenede Okresný súd (kredsdomstol) i Bratislava III i henhold til strafferetsplejelovens § 23, stk. 3, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, den ovenfor nævnte straffesag og den straffesag [udelades], der var indledt mod de tiltalte AB, CD, FG, EF, IJ og JL, som var tiltalt for medvirken til misbrug af en stilling i offentlig tjeneste som omhandlet i straffelovens § 10, stk. 1, litra c), og § 158, stk. 1, litra b), og stk. 2, litra c), i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, idet de tiltalte begik disse overtrædelser under følgende omstændigheder: AB, CD, FG, EF, IJ og JL, der som ansatte ved en offentlig myndighed, Slovenská informačná služba (slovakisk efterretningstjeneste), handlede i strid med de beføjelser, der er fastsat i § 1, stk. 2, i lov 46/1993, de opgaver, der er defineret i § 2 i lov 46/1993 og de forpligtelser, der påhviler efterretningstjenestens medlemmer som omhandlet i § 7 i lov 46/1993, og med forsæt til at skjule salget af den Mercedes, som i juli 1995 var blevet anvendt til at overvåge restauratøren UP i kommunen [udelades] og i august 1995 til at overvåge HI [**org. s. 11**] i byen [udelades], deltog i overtrædelsen, idet JF, der var tilknyttet første afdeling i efterretningstjenestens 46. tjenestegren, aflagde falsk forklaring, selv om han var vidende om, at det private motorkøretøj af mærket Mercedes Benz 208D [udelades], der tilhørte efterretningstjenesten, ikke var blevet stjålet om natten mellem den 18. december 1995 og den 19. december 1995 i forbindelse med en tjenstlig kørsel, som han ikke havde foretaget sammen med IJ, og idet denne forklaring udsprang af den ulovlige adfærd, som undersøgelseskommissionen og efterretningstjenestens ledelse havde udvist; CD gav som direktør for efterretningstjenestens 94. celle i sin forklaring om de begivenheder, der fandt sted den 28. december 1995, urigtige oplysninger om den operation, der var blevet udført i den vestlige del af Slovakiet, om, hvorvidt han var til stede på det sted, hvor køretøjet blev stjålet, og om fundet af den nummerplade, der havde siddet på

køretøjet af mærket Mercedes Benz 208D, og den 26. januar 1996 oprettede han en undersøgelseskommission under den 94. celle, der skulle undersøge de skader, der var blevet påført den stjalne tjenestebil; FG, der var udnævnt til chef for biltransport under 94. celle og handlede som formand for kommissionen, sikrede ikke en grundig undersøgelse af de indtrådte begivenheder, og sammen med medlemmerne af kommissionen, [nemlig] EF, der var udnævnt til chef for første afdeling i efterretningstjenestens 46. tjenestegren, og IJ, der var chef for første team under første afdeling i efterretningstjenestens 46. tjenestegren, undlod han at undersøge de omstændigheder, der lå til grund for tyveriet af køretøjet, og selv om de var vidende om, at dette køretøj ikke var blevet stjålet, bekræftede de oplysningernes rigtighed, angav en lavere værdi for det omhandlede køretøj og foreslog den 7. februar 1996 efterretningstjenestens direktør at henlægge sagen indtil det tidspunkt, hvor motorkøretøjet måtte blive opdaget, og efter 10 år at lade staten bære tabet, hvilket CD som direktør for efterretningstjenestens 94. celle, AB, som efterretningstjenestens direktør og vedtægtsmæssige repræsentant godkendte i strid med § 3, stk. 2, i zákon č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení noviel (lov nr. 278/1993 om forvaltning af statslig ejendom med senere ændringer), selv om han var vidende om, at underordnede medlemmer af efterretningstjenesten ikke havde anmeldt tyveriet af køretøjet til de kompetente politimyndigheder; han fulgte ikke fremgangsmåden i henhold til strafferetsplejelovens § 8, stk. 1, traf ikke foranstaltninger for at fastslå, om der faktisk var blevet begået en overtrædelse, tilsluttede sig de urigtige konstateringer, som kommissionen havde foretaget, og godkendte kommissionens forslag og CD's anbefaling og besluttede ved afgørelse af 12. marts 1996, der blev truffet i henhold til § 127, stk. 1, i zákon č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov PZ (lov nr. 410/1991 om polititjenestemænds karrieremuligheder) at henlægge sagen og at fradrage tabet over en periode på 10 år, og efter udløbet af denne periode godkendte han, at dette tab skulle bæres af staten, selv om dette i medfør af loven om politiets virksomhed ikke var tilladt, hvilket påførte efterretningstjenesten et tab på 1 454 434 SKK.

3. Ved kendelse af 29. juni 2001 [udelades] afbrød Okresný súd (kredsdomstol) i Bratislava III straffesagen mod alle de tiltalte med den begrundelse, at de var omfattet af en amnesti, som Den Slovakiske Republiks ministerpræsident havde vedtaget den 3. marts 1998. Den nævnte kendelse blev stadfæstet den 5. juni 2002 ved en afgørelse fra Krajský súd (regional ret) i Bratislava og fik retskraft.
4. Den forelæggende ret har genoptaget sagen som følge af den dom, som Ústavný súd Slovenskej republiky (forfatningsdomstol, Slovakiet, herefter »forfatningsdomstolen«) afsagde den 31. maj 2017 [udelades], hvori den fastslog, at Národná rada Slovenskej republiky's resolution (Den Slovakiske Republiks Nationalråd, herefter »Den Slovakiske Republiks Nationalråd«) nr. 570 af 5. april 2017 om ophævelse af §§ V og VI i Den Slovakiske Republiks ministerpræsidents afgørelse af 3. marts 1998 om amnesti, offentliggjort under nr. 55/1998, Den Slovakiske Republiks ministerpræsidents afgørelse af 7. juli 1998 om amnesti, offentliggjort under nr. 214/1998, og Den Slovakiske Republiks præsidents

afgørelse af 12. december 1997 [udelades] om benådning af en tiltalt, var forenelig med Den Slovakiske Republiks forfatning.

5. Efter genoptagelsen af sagen har de tiltaltes forsvarer indbragt sagen for den forelæggende ret med påstand om udsættelse og påstand om, at Domstolen forelægges en anmodning om præjudiciel afgørelse om fortolkningen af artikel 47, artikel 48, stk. 2, og artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med de relevante artikler i direktiv 2012/13 [org. s. 12] (om ret til information under straffesager) og direktiv 2016/343 (om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager).
6. Til støtte for denne påstand er der henvist til, at den vedtagne nationale lovgivning er behæftet med retsusikkerheder, og nærmere bestemt bestemmelserne i sjette afdeling af Zákon o Ústavnom súde (lov om forfatningsdomstolen) (navnlig §§ 48a og 48b), bestemmelserne i Ústavný zákon č. 71/2017 (forfatningslov nr. 71/2017) og i Uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky z 5. apríla 2017 číslo 570 o zrušení článku V a článku VI rozhodnutia predsedu vlády Slovenskej republiky z 3. marca 1998 o amnestii uverejneného pod číslom 55/1998 Z. z., rozhodnutia predsedu vlády Slovenskej republiky zo 7. júla 1998 o amnestii uverejneného pod číslom 214/1998 Z. z. a rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky v konaní o milosť pre obvineného zo dňa 12. decembra 1997 č. k. 3573/96-72-2417 (Den Slovakiske Republiks Nationalråds resolution nr. 570 af 5.4.2017 om ophævelse af §§ V og VI i Den Slovakiske Republiks ministerpræsidents afgørelse af 3.3.1998 om amnesti, offentliggjort under nr. 55/1998, Den Slovakiske Republiks ministerpræsidents afgørelse af 7.7.1998 om amnesti, offentliggjort under nr. 214/1998, og Den Slovakiske Republiks præsidents afgørelse af 12.12.1997 om benådning af en tiltalt, som er påført referencen 3573/96-72-2417, herefter »resolutionen«). Formålet med den omhandlede resolution var at ophæve den amnesti, der lå til grund for vedtagelsen af bl.a. den kendelse, der afbrød retsforfølgningen mod AB m.fl., dvs. den kendelse, som Okresný súd (kredsdomstol) i Bratislava III [udelades] afsagde den 29. juni 2001, og den af Krajský súd (regional ret) i Bratislava [udelades] afsagte kendelse. I den omhandlede sag er der endvidere indledt en straffesag mod ST [udelades], mod hvem der er udstedt en national arrestordre, en europæisk arrestordre og en international arrestordre.
7. Efter at have undersøgt sagen er den forelæggende ret i sin egenskab national ret af den opfattelse, at en afgørelse fra Domstolen er nødvendig, før den afsiger sin dom (artikel 267, stk. 2, TEUF).

II. Retsforskrifter

A. EU-retten

8. Artikel 82 TEUF har følgende ordlyd:

»Det retlige samarbejde i straffesager i Unionen bygger på princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser og omfatter indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser på de områder, der er nævnt i stk. 2 og i artikel 83.

Europa-Parlamentet og Rådet vedtager efter den almindelige lovgivningsprocedure foranstaltninger med henblik på:

- a) at fastlægge regler og procedurer, der skal sikre anerkendelse af alle former for domme og retsafgørelser i hele Unionen
- b) at forebygge og løse konflikter mellem medlemsstaterne om retternes kompetence
- c) at støtte uddannelse af dommere og anklagere samt andet personale i retsvæsenet
- d) at fremme samarbejdet mellem judicielle eller tilsvarende myndigheder i medlemsstaterne i forbindelse med strafforfølgning og fuldbyrdelse af afgørelser.«

9. [Det fremgår af artikel 82, stk. 2, TEUF, at] »[i] den udstrækning det er nødvendigt for at lette den gensidige anerkendelse af domme og retsafgørelser samt det politimæssige og retlige samarbejde i straffesager med en grænseoverskridende dimension, kan Europa-Parlamentet og Rådet fastsætte minimumsregler ved direktiver efter den almindelige lovgivningsprocedure. **[Org. s. 13]**

10. [Stk. 2 fortsat] Disse minimumsregler tager hensyn til forskellene mellem medlemsstaternes retstraditioner og retssystemer.

Reglerne vedrører:

- a) gensidig anerkendelse af bevismidler mellem medlemsstaterne
- b) enkeltpersoners rettigheder inden for strafferetsplejen
- c) kriminalitetsofres rettigheder
- d) andre særlige elementer i strafferetsplejen, som Rådet forudgående har fastsat ved en afgørelse; ved vedtagelsen af denne afgørelse træffer Rådet afgørelse med enstemmighed efter Europa-Parlamentets godkendelse.

Vedtagelse af de minimumsregler, der er omhandlet i dette stykke, er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan opretholde eller indføre et højere beskyttelsesniveau for personer.«

11. [Det fremgår af artikel 82, stk. 3, TEUF, at] »[h]vis et medlem af Rådet finder, at et udkast til direktiv som nævnt i stk. 2 vil berøre grundlæggende aspekter af den pågældende medlemsstats strafferetlige system, kan medlemmet anmode om, at udkastet til direktiv forelægges Det Europæiske Råd. I så fald suspenderes den almindelige lovgivningsprocedure. Efter drøftelse skal Det Europæiske Råd i tilfælde af konsensus inden fire måneder efter denne suspension forelægge Rådet udkastet på ny, hvilket bringer suspensionen af den almindelige lovgivningsprocedure til ophør.

I tilfælde af uenighed, og hvis mindst ni medlemsstater ønsker at indføre et forstærket samarbejde på grundlag af det pågældende udkast til direktiv, underretter de inden for samme tidsfrist Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen herom. I et sådant tilfælde anses den bemyndigelse til at indlede et forstærket samarbejde, der er nævnt i artikel 20, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 329, stk. 1, i denne traktat, for at være givet, og bestemmelserne om forstærket samarbejde finder anvendelse.«

12. Chartrets artikel 47 bestemmer:

»Enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i denne artikel.

Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov. Enhver skal have mulighed for at blive rådgivet, forsvaret og repræsenteret.

Der ydes retshjælp til dem, der ikke har tilstrækkelige midler, hvis en sådan hjælp er nødvendig for at sikre effektiv adgang til domstolsprøvelse.«

13. Chartrets artikel 48, stk. 2, bestemmer:

»Respekt for retten til et forsvar er sikret enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse.«

14. Chartrets artikel 50 bestemmer:

»Ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen.«

15. Artikel 1, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584 bestemmer:

»Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.«

16. Artikel 1, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 bestemmer: **[Org. s. 14]**

»Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.«

17. Artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584 bestemmer:

»Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.«

18. Rammeafgørelsens artikel 3 med overskriften »Obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre« bestemmer:

»Den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat (i det følgende benævnt »den fuldbyrdende judicielle myndighed«) afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre i følgende tilfælde:

1) hvis den lovovertrædelse, der ligger til grund for den europæiske arrestordre, er omfattet af amnesti i den fuldbyrdende medlemsstat, og denne medlemsstat har kompetence til at retsforfølge lovovertrædelsen i medfør af sin egen strafferet

2) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af en anden medlemsstat, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning

3) hvis den person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning på grund af sin alder ikke kan gøres strafferetligt ansvarlig for de handlinger, der ligger til grund for den europæiske arrestordre.«

19. Artikel 7 i direktiv 2012/13 bestemmer:

»1. Når en person anholdes og tilbageholdes på et hvilket som helst stadium af straffesagen, sikrer medlemsstaterne, at dokumenter vedrørende den konkrete sag, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, og som er væsentlige for, at lovligheden af anholdelsen eller tilbageholdelsen effektivt kan anfægtes i overensstemmelse med den nationale lovgivning, stilles til rådighed for anholdte personer eller deres advokater.

2. Medlemsstaterne sikrer, at der gives mistænkte eller tiltalte eller deres advokat adgang til aktindsigt i mindst alt materiale, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, hvad enten dette er til fordel eller ulempe for den mistænkte eller tiltalte, med henblik på at sikre en retfærdig behandling af sagen og på forberedelse af forsvaret.

3. Med forbehold af stk. 1 skal aktindsigt i det i stk. 2 nævnte materiale gives i tide til, at det reelt bliver muligt at udøve retten til et forsvar, og senest, når grundlaget for tiltalen forelægges for en domstol til bedømmelse. Kommer de kompetente myndigheder i besiddelse af yderligere materiale, gives der aktindsigt heri i tide til, at materialet kan tages i betragtning.

4. Som undtagelse fra stk. 2 og 3 kan aktindsigt i bestemt materiale, forudsat at dette ikke hindrer retten til en retfærdig rettergang, afslås, hvis sådan aktindsigt kunne medføre en alvorlig trussel imod en anden persons liv eller grundlæggende rettigheder, eller hvis et sådant afslag er strengt nødvendigt for at beskytte en vigtig offentlig interesse, f.eks. såfremt aktindsigten kunne hindre en igangværende efterforskning eller være til alvorlig skade for den nationale sikkerhed i den medlemsstat, hvor straffesagen indledes. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelsen om at afslå aktindsigt i bestemt materiale i medfør af dette stykke i overensstemmelse med procedurerne i national lovgivning træffes af en retslig myndighed eller i det mindste kan prøves ved en domstol.

5. Aktindsigt som omhandlet i denne artikel gives **[org. s. 15]** gratis.«

20. Artikel 8, stk. 2, i direktiv 2012/13 bestemmer:

»Medlemsstaterne sikrer, at mistænkte eller tiltalte eller dennes advokat har ret til i overensstemmelse med procedurerne i den nationale lovgivning at anfægte de kompetente myndigheders mulige undladelse af eller afslag på at fremlægge information i overensstemmelse med dette direktiv.«

21. Artikel 8, stk. 1, i direktiv 2016/343 bestemmer:

»Medlemsstaterne sikrer, at mistænkte eller tiltalte har ret til at være til stede under retssagen.«

22. Artikel 9 i direktiv 2016/343 bestemmer:

»Medlemsstaterne sikrer, at når mistænkte eller tiltalte ikke var til stede under deres retssag, og de betingelser, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, ikke var overholdt, har de ret til en ny retssag eller til et andet retsmiddel, som giver mulighed for en fornyet prøvelse af sagens realitet, herunder bedømmelse af nyt bevismateriale, og som kan føre til, at den oprindelige afgørelse ændres. Medlemsstaterne sikrer i den forbindelse, at disse mistænkte og tiltalte har ret til at være til stede, således at de effektivt kan deltage i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i henhold til national ret, og udøve retten til et forsvar.«

23. Artikel 10, stk. 1, i direktiv 2016/343 bestemmer:

»Medlemsstaterne sikrer, at mistænkte og tiltalte råder over et effektivt retsmiddel, hvis deres rettigheder i medfør af dette direktiv er blevet tilsidesat.«

24. Artikel 14, stk. 1, i direktiv 2016/343 bestemmer:

»Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. april 2018. De underretter straks Kommissionen herom.«

B. Slovakisk ret

25. I henhold til § 86, litra i) (i kraft siden den 4.4.2017) i Den Slovakiske Republiks forfatning har Národná rada Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks Nationalråd, herefter »Den Slovakiske Republiks Nationalråd«) bl.a. kompetence til:

»at afgive udtalelse om annullation af en afgørelse truffet af præsidenten i henhold til § 102, stk. 1, litra j), hvis denne afgørelse er i strid med demokrati- og retsstatsprincipperne; den vedtagne resolution er almenyldig og offentliggøres på samme måde som en lov.«

26. Ústavný súd Slovenskej republiky (forfatningsdomstol, Den Slovakiske Republik, herefter »forfatningsdomstolen«) er i § 129a i Den Slovakiske Republiks forfatning (i kraft siden den 4.4.2017) tillagt følgende beføjelse:

»Forfatningsdomstolen træffer afgørelse om forfatningsmæssigheden af en resolution vedtaget af Den Slovakiske Republiks Nationalråd, der ophæver en amnesti eller en individuel benådning, der er indrømmet i henhold til § 86, litra i). Forfatningsdomstolen indleder ex officio en procedure i henhold til første punktum; § 125 finder tilsvarende anvendelse.« **[Org. s. 16]**

27. § 154f i Den Slovakiske Republiks forfatning (i kraft siden den 4.4.2017) indeholder endvidere følgende bestemmelser om tilbagevirkende kraft:

»1) § 86, litra i), § 88a og § 129 finder ligeledes anvendelse på §§ V og VI i Den Slovakiske Republiks ministerpræsidents afgørelse af 3. marts 1998 om amnesti, offentliggjort under nr. 55/1998, på Den Slovakiske Republiks ministerpræsidents afgørelse af 7. juli 1998 om amnesti, offentliggjort under nr. 214/1998, og på Den Slovakiske Republiks præsidents afgørelse af 12. december 1997 om benådning af en tiltalt, nr. [udelades].

(2) Ophævelse af amnesti og benådnings i henhold til stk. 1

a) medfører annullation af de afgørelser, der er truffet af offentlige myndigheder, for så vidt som de er vedtaget og begrundet i indrømmelsen af amnesti og benådning som omhandlet i stk. 1, og

b) fjerner de retlige hindringer for retsforfølgning, der er begrundet i indrømmelsen af amnesti og benådning som omhandlet i stk. 1; den periode, hvori de retlige hindringer har eksisteret, medregnes ikke ved beregningen af de forældelsesfrister, der gælder for de forhold, der er omfattet af de i stk. 1 nævnte amnestier og benådninger.«

28. §§ 48a og 48b i sjette afdeling i Zákon o ústavnom súde (lov om forfatningsdomstolen) (i kraft siden den 4.4.2017) indeholder følgende bestemmelser om proceduren til prøvelse af forfatningsmæssigheden af en resolution, der er vedtaget af Den Slovakiske Republiks Nationalråd, og som ophæver en amnesti eller en individuel benådning:

»§ 48a

§§ 19-41b finder tilsvarende anvendelse på proceduren til prøvelse af en resolution vedtaget af Den Slovakiske Republiks Nationalråd, medmindre andet er fastsat i § 48b.

§ 48b

1) Forfatningsdomstolen indleder ex officio behandlingen af sagens realitet i henhold til forfatningens § 129a, idet proceduren påbegyndes på datoen for offentliggørelsen i Zbierka zákonov (officielt tidende) af den resolution, som Den Slovakiske Republiks Nationalråd har vedtaget i henhold til forfatningens § 86, litra i).

(2) Den Slovakiske Republiks Nationalråd er part i sagen.

(3) Den anden part i sagen er Den Slovakiske Republiks regering, repræsenteret ved Den Slovakiske Republiks justitsminister, når sagen vedrører en resolution, hvorved der er sket ophævelse af amnesti, eller Den Slovakiske Republiks præsident, når sagen vedrører en resolution, hvorved der er sket ophævelse af en individuel benådning.

(4) Før der træffes afgørelse om sagens realitet i henhold til denne afdeling anmoder forfatningsdomstolens præsident om følgende:

a) en udtalelse fra Den Slovakiske Republiks Nationalråd ledsaget af referatet af drøftelserne på det møde, hvor spørgsmålet om den resolution, som Den Slovakiske Republiks Nationalråd har vedtaget i henhold til forfatningens § 86, litra i), er blevet behandlet,

b) en udtalelse fra Den Slovakiske Republiks præsident og

c) en udtalelse fra Den Slovakiske Republiks regering; Den Slovakiske Republiks justitsminister fremsender udtalelsen på vegne af [org. s. 17] Den Slovakiske Republiks regering.

(5) Forvaltningsdomstolens plenum træffer afgørelse om sagens realitet ved dom. Meddelelse om dommen gives i sager om amnesti til Den Slovakiske Republiks Nationalråd og i sager om individuelle benådninger til præsidenten. Forfatningsdomstolens præsident kan beslutte at give meddelelse om dommen til andre personer.

(6) Forfatningsdomstolen træffer afgørelse om forfatningsmæssigheden af en af Den Slovakiske Republiks Nationalråd vedtaget resolution, hvorved der er sket ophævelse af amnesti eller individuel benådning, eller en del af denne resolution, inden for en frist på 60 dage fra sagens start; træffer forfatningsdomstolen ikke afgørelse inden for denne frist, afbrydes sagen.

(7) Den kendelse, hvorved sagen afbrydes eller afvises, udgør en retskraftig afgørelse, der udelukker, at forfatningsdomstolen foretager en fornyet prøvelse af den resolution, som Den Slovakiske Republiks Nationalråd har vedtaget om ophævelse af amnesti eller individuel benådning.«

29. § 1, stk. 1, i zákon č. 15[4]/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (lov nr. 153/2010 om den europæiske arrestordre med senere ændringer, herefter »lov 153/2010«) bestemmer:

»Denne lov regulerer, hvorledes de slovakiske myndigheder på grundlag af en europæisk arrestordre og den dermed forbundne procedure skal handle i forbindelse med overgivelsen af personer mellem EU-medlemsstater.«

30. § 5, stk. 1-3, i lov nr. 15[4]/2010 bestemmer:

»1) Hvis den tiltalte har eller kan have ophold i en anden medlemsstat, og hvis det er nødvendigt at eftersøge den pågældende, udsteder afdelingsformanden eller en dommer ved den kompetente ret en europæisk arrestordre mod vedkommende. Under efterforskningen udsteder undersøgelsesdommeren efter anmodning fra anklagemyndigheden den europæiske arrestordre.

2) En europæisk arrestordre som omhandlet i stk. 1 kan udstedes, hvis den tiltalte for de samme forhold er omfattet af en arrestordre, en international arrestordre eller en endelig og eksigibel afgørelse, hvorved der pålægges en frihedsstraf.

3) Retten udsteder ikke en europæisk arrestordre, hvis det inden udstedelsen er åbenbart, at overgivelsen fra udlandet vil påføre den eftersøgte en skade, der står i misforhold til straffesagens alvor eller konsekvenserne af lovovertrædelsen.«

31. § 23, stk. 1, litra a) og b), i lov 15[4]/2010 bestemmer:

»1) Fuldbyrnelsen af en europæisk arrestordre afslås i følgende tilfælde:

a) hvis den lovovertrædelse, for hvilken den europæiske arrestordre er udstedt, er omfattet af amnesti i Den Slovakiske Republik, og den slovakiske

retsorden regulerer de slovakiske myndigheders beføjelser til at retsforfølge denne lovovertrædelse.

- b) hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af oplysninger, hvoraf fremgår, at den sag, der i en medlemsstat er indledt mod den eftersøgte person for de samme handlinger, er endeligt afsluttet ved en dom, der allerede er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes i henhold til lovgivningen i den medlemsstat, hvor dommen er afsagt [...] **[org. s. 18]**
32. I henhold til strafferetsplejelovens § 188, stk. 1, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, skal retten efter at have gennemgået anklageskriftet
- a) overføre sagen til den kompetente ret, hvis retten ikke selv har kompetence til at behandle sagen,
  - b) overføre sagen til et andet organ i de i § 171, stk. 1, nævnte tilfælde,
  - c) afbryde sagen, når de § 172, stk. 1, nævnte omstændigheder foreligger,
  - d) udsætte sagen under de omstændigheder, der er nævnt i § 173, stk. 1, litra a)-e), eller i henhold til § 224, stk. 6 eller 7,
  - e) henvise sagen til anklagemyndigheden med henblik på en supplerende undersøgelse, hvis dette er nødvendigt for at udelukke alvorlige processuelle fejl eller for at præcisere grundlæggende faktiske omstændigheder, uden hvilke det ikke er muligt at træffe afgørelse i hovedsagen, og hvis supplerende bevisoptagelse under den retslige procedure vil give anledning til betydelige vanskeligheder eller klart vil skade procedurens hurtighed,
  - f) afbryde sagen under visse betingelser i henhold til § 307 eller træffe afgørelse om godkendelse af et forlig i henhold til § 309, eller
  - g) henvise sagen til en enkelt dommer, hvis denne er kompetent i henhold til § 314a, stk. 1; dommeren er bundet af denne afgørelse.
33. I henhold til strafferetsplejelovens § 188, stk. 2, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, kan retten efter at have gennemgået anklageskriftet endvidere afbryde sagen under de omstændigheder, der er nævnt i § 172, stk. 2 eller 3.
34. I henhold til strafferetsplejelovens § 188, stk. 3, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, kan retten efter at have gennemgået anklageskriftet endvidere udsætte sagen under de omstændigheder, der er nævnt i § 173, stk. 2.
35. I henhold til strafferetsplejelovens § 188, stk. 4, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, kan anklagemyndigheden og tiltalte kære en

afgørelse, der er truffet i henhold til stk. 1, litra a)-f), og i henhold til stk. 2 og 3, idet kære har opsættende virkning ud over sagens udsættelse.

36. I henhold til strafferetsplejelovens § 224, stk. 1, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, udsætter retten sagen, hvis den under retsmødet i hovedsagen konstaterer, at en af de omstændigheder, der er fastsat i § 173, stk. 1, litra b)-e), er indtrådt.
37. I henhold til strafferetsplejelovens § 224, stk. 2, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, udsætter retten sagen, selv hvis det ikke er muligt at forkynde indkaldelsen til retsmødet i hovedsagen for den tiltalte.
38. I henhold til strafferetsplejelovens § 224, stk. 3, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, kan retten udsætte sagen, hvis den i retsmødet i hovedsagen konstaterer, at de omstændigheder, der er nævnt i § 173, stk. 2, er indtrådt.
39. I henhold til strafferetsplejelovens § 224, stk. 4, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, genoptager retten sagen, hvis grundlaget for udsættelsen er bortfaldet. **[Org. s. 19]**
40. I henhold til strafferetsplejelovens § 224, stk. 5, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, kan anklagemyndigheden kære rettens afgørelse om udsættelse af sagen eller om afslag på en anmodning om at fortsætte sagens behandling.
41. I henhold til strafferetsplejelovens § 224, stk. 6, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, udsætter retten sagen, hvis den finder, at en generel og trinlavere retsregel, hvis anvendelse i den pågældende straffesag er afgørende for, om der kan træffes afgørelse om skyldsspørgsmålet og straffen, er i strid med en generel og trindhøjere retsregel eller en international traktat, og indbringer en sag for forfatningsdomstolen. Forfatningsdomstolens dom er bindende for retten og de øvrige ordinære retter.
42. I henhold til strafferetsplejelovens § 224, stk. 7, i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005, udsætter retten sagen, hvis den forelægger [Den Europæiske Unions] Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse.
43. I henhold til strafferetsplejelovens § 564, stk. 1, i den affattelse, der har fundet anvendelse fra den 1. januar 2006, har retsforfølgning, der er indledt før denne lovs ikrafttræden, og de sagsskridt, der er foretaget i forbindelse med denne retsforfølgning, de samme virkninger som den retsforfølgning og de sagsskridt, der foretages i henhold til denne lov.
44. I henhold til strafferetsplejelovens § 564, stk. 3, der har fundet anvendelse fra den 1. januar 2006, gennemfører distriktsdomstolen i de sager, hvor der inden denne lovs ikrafttræden er truffet afgørelse om at henvise sagen til en distriktsdomstol, sagen under anvendelse af de indtil denne dato gældende bestemmelser. Den

almindelige kæreprocedure til prøvelse af en sådan afgørelse gennemføres af de regionale retter i henhold til de indtil denne dato gældende bestemmelser. Det samme gælder, hvis en ret på grund af manglende kompetence har overført sagen til en distriktsdomstol med henblik på gennemførelse af sagen.

45. Eftersom det den 27. november 2000 blev besluttet på ny at bringe den ovenfor nævnte person for en dommer, skal distriktsdomstolen som følge af lovændringen gennemføre sagen i overensstemmelse med bestemmelserne i strafferetsplejelov nr. 141/1961 i den affattelse, der var gældende indtil den 31. december 2005.

III. De faktiske omstændigheder

46. ST og andre personer, herunder AB, var genstand for strafforfølgning, i hvilken forbindelse Okresný súd (kredsdomstol) i Bratislava III traf endelig afgørelse den 29. juni 2001 i sag 5T 119/00, og denne afgørelse fik retskraft og blev eksigibel. Der er ifølge slovakisk ret tale om en endelig afgørelse, som har karakter af en afgørelse om sagens realitet, og som har retsvirkninger som en frifindelsesdom. Den kendelse, hvorved retsforfølgningen blev afbrudt, blev delvis begrundet i den amnesti, der den 3. marts [1998] blev indrømmet af Den Slovakiske Republiks ministerpræsident på vegne af Den Slovakiske Republiks præsident.
47. Den væsentligste konsekvens af de ændringer, der blev vedtaget i 2017, nemlig ved forfatningslov nr. 71/2017 og ændringen af loven om forfatningsdomstolen (lov nr. 72/2017), kom til udtryk i forfatningsdomstolens [udelades] dom af 31. maj 2017, hvori det blev fastslået:
- »Den af Národná rada Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks Nationalråd) vedtagne resolution nr. 570 af 5. april 2017 om annulation af §§ V og VI i Den Slovakiske Republiks ministerpræsidents afgørelse af 3. marts 1998 om amnesti, offentliggjort under nr. 55/1998, Den Slovakiske Republiks ministerpræsidents afgørelse af 7. juli 1998 om amnesti, offentliggjort under nr. 214/1998, og Den Slovakiske Republiks præsidents afgørelse af 12. december 1997 om benådning af en tiltalt, [org. s. 20] [udelades] er forenelig med Den Slovakiske Republiks forfatning.«
48. Den endelige kendelse, hvorved retsforfølgningen mod ST og andre personer (herunder AB) blev afbrudt, skal i medfør af disse nye lovændringer ophæves.
49. De i den foreliggende sag omhandlede omstændigheder begrundet udstedelsen af en national arrestordre og en europæisk arrestordre. I den foreliggende sag har den forelæggende ret efter anmodning fra Krajská prokuratúra (regional anklagemyndighed) i Bratislava udstedt en international arrestordre, idet ST ifølge oplysninger i medierne (hvortil anklagemyndigheden har henvist i sin anmodning om udstedelse af en international arrestordre) befinder sig i Republikken Mali. Eftersom den forelæggende ret ikke råder over relevante oplysninger med hensyn til ST's opholdssted, uden at det kan udelukkes, at ST befinder sig i eller vil tage ophold på en EU-medlemsstats område, har den forelæggende ret ligeledes til

hensigt at udstede en europæisk arrestordre. Inden udstedelsen af en sådan arrestordre er det imidlertid under hensyn til Domstolens praksis nødvendigt også at udstede en national arrestordre, idet den europæiske arrestordre i modsat fald ikke er gyldig (jf. bl.a. dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385).

50. Da den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt princippet »ne bis in idem« er til hinder for udstedelsen af en europæisk arrestordre, har den anmodet om Domstolens fortolkning.

IV. Retlig bedømmelse

A. Anvendelse af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

51. Chartret finder anvendelse i den foreliggende sag, og der henvises i denne henseende til de betragtninger, som generaladvokat Kokott anførte [i punkt 29] i forslag til afgørelse af 30. marts 2017 i Puškár-sagen, sag C-73/16:

»[...] Ifølge [chartrets artikel 51, stk. 1,] kan de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved Unionens retsorden, anvendes i alle situationer, der reguleres af EU-retten¹. Som det navnlig allerede er fastslået i [dom af 26. februar 2013,] Åkerberg Fransson[...], finder chartret dermed også anvendelse på sanktioner på det skatteretlige område, for så vidt som der er tale om skatteretlige bestemmelser inden for EU-retten². I denne forbindelse henvises navnlig til moms og forbrugsafgifter. Også visse spørgsmål vedrørende direkte skatter er imidlertid underlagt EU-retten, f.eks. på anvendelsesområdet for punktuelle harmoniseringsbestrebelse³, eller såfremt de grundlæggende frihedsrettigheder begrænses⁴. I det konkrete tilfælde må den nationale ret derfor ofte prøve, om chartret finder anvendelse. Såfremt EU-retten og chartret ikke finder anvendelse, vil sammenlignelige krav i øvrigt ofte følge af [...] artikel 8 [i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«)].

52. [Punkt 30 i det nævnte forslag til afgørelse] For den foreliggende sag følger det heraf, at anvendelsen af listen i forbindelse med opkrævning af skat er omfattet af databeskyttelsesdirektivet og chartret, mens kun chartret finder anvendelse på det [org. s. 21] strafferetlige område, for så vidt som der er tale om spørgsmål, der er underlagt EU-retten.«

¹ – Dom af 26.2.2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, præmis 19), og af 17.12.2015, WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832, præmis 66).

² – Dom af 26.2.2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, præmis 27).

³ – Jf. bl.a. dom af 22.10.2013, Sabou (C-276/12, EU:C:2013:678, præmis 23 ff.).

⁴ – Dom af 11.6.2015, Berlington Hungary m.fl. (C-98/14, EU:C:2015:386, præmis 74 og den deri nævnte retspraksis).

53. Artikel 51, der definerer anvendelsesområdet for chartret, bestemmer i stk. 1, at chartrets bestemmelser »er rettet til [...] medlemsstaterne, dog kun når de gennemfører EU-retten«, og i stk. 2, at chartret ikke »udvider [...] anvendelsesområdet for EU-retten ud over Unionens kompetencer«. Domstolen har i denne henseende præciseret, at »[f]or at afgøre, om en national lovgivning henhører under gennemførelsen af EU-retten som omhandlet i chartrets artikel 51, skal der bl.a. foretages en efterprøvelse af, om de pågældende nationale bestemmelser har til formål at gennemføre en EU-retlig bestemmelse, disse bestemmelsers karakter, og om de forfølger andre formål end dem, der er omfattet af EU-retten, selv om de indirekte vil kunne påvirke sidstnævnte, samt om der foreligger specifikke EU-retlige bestemmelser på området, eller som kan påvirke den« (dom af 6.3.2014, Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, præmis 25).
54. Der er ingen tvivl om, at EU-retten finder anvendelse i den foreliggende sag, eftersom rammeafgørelse 2002/584 finder anvendelse på det foreliggende tilfælde.
55. Det skal i denne henseende erindres, at rammeafgørelsen med indførelsen af en ny forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for at have overtrådt strafferetten, har til formål at lette og fremskynde det retlige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre Unionens erklærede mål om at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne, i overensstemmelse med princippet om gensidig anerkendelse (jf. i denne retning dom af 26.2.2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, præmis 36 og 37, og af 5.4.2016, Aranyosi og Căldăraru, C-404/15 og C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, præmis 75 og 76).
56. Chartret og direktiv 2012/13 (om ret til information under straffesager) og direktiv 2016/343 (om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager) finder ligeledes anvendelse.

B. Om det første præjudicielle spørgsmål

57. Den forelæggende ret ønsker med det første præjudicielle spørgsmål en fortolkning af spørgsmålet om, hvorvidt princippet »ne bis in idem« er til hinder for [udstedelsen] af en europæisk arrestordre i den foreliggende sag.
58. For det første vil den forelæggende ret nævne, at selv om det umiddelbart kunne se ud til, at det forelagte spørgsmål burde have været forelagt af den fuldbyrdende ret og ikke af retten i udstedelsesstaten, hvilket er udtryk for et hypotetisk spørgsmål, er dette ikke tilfældet.
59. En europæisk arrestordre skal altid stå i rimeligt forhold til formålet hermed. Dette gælder også, når de i sagen omhandlede omstændigheder er omfattet af artikel 2, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584. Henset til de alvorlige konsekvenser, som fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre har for den eftersøgte frihed og for begrænsningen af den frie bevægelighed, skal den udstedende medlemsstat ved

afgørelsen af, om en europæisk arrestordre skal eller ikke skal udstedes, foretage en afvejning af nødvendigheden af at udstede en sådan arrestordre og dermed også vurdere de eventuelle hindringer for den fremtidige fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre. De ovenfor anførte betragtninger fremgår også klart [af punkt 2.4, fjerde afsnit,] i Kommissionens meddelelse med overskriften »Europæisk håndbog om udstedelse af en europæisk arrestordre« (EUT 2017, C 335/1): »De udstedende judicielle myndigheder bør endvidere overveje, om der er andre foranstaltninger inden for rammerne af det retslige samarbejde, der kunne anvendes i stedet for at udstede en europæisk arrestordre. Der er andre EU-retsfor skrifter om retligt samarbejde i straffesager, der indeholder bestemmelser om andre foranstaltninger, der i mange situationer er effektive, men mindre indgribende (jf. afsnit 2.5).« **[Org. s. 22]**

60. Det fremgår af Domstolens praksis, at kravet om, at der skal udstedes en national arrestordre, udgør en af de kontrolmekanismer, der gælder i forbindelse med udstedelsen af en europæisk arrestordre (dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385). Hvis en national ret udsteder en europæisk arrestordre uden at udstede en national arrestordre, er den europæiske arrestordre derfor ikke gyldig og kan ikke fuldbyrdes.
61. Som Domstolen fastslog i den ovenfor nævnte dom indeholder ordningen med en europæisk arrestordre en beskyttelse på to niveauer af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte person har krav på: den retslige beskyttelse, der er fastlagt på det første niveau med vedtagelsen af en national retsafgørelse, og den beskyttelse, der sikres på det andet niveau med udstedelsen af den europæiske arrestordre. Denne retslige beskyttelse på to niveauer foreligger ikke i en situation, hvor en national judicial myndighed forud for udstedelsen af en europæisk arrestordre ikke har vedtaget en national retsafgørelse, på grundlag af hvilken den europæiske arrestordre kan fuldbyrdes.
62. Kernen i det forelagte præjudicielle spørgsmål er, om en endelig afgørelse, der bringer en strafforfølgning til ophør (eller en frifindelsesdom), altid er omfattet af princippet *ne bis in idem*, når disse afgørelser er blevet truffet på grundlag af en amnesti, der er blevet ophævet af et lovgivende organ, efter at disse afgørelser har fået retskraft, og når den nationale retsorden foreskriver, at ophævelsen af en sådan amnesti medfører annullation af de offentlige myndigheders afgørelser, for så vidt som disse er blevet vedtaget og begrundet med henvisning til den ophævede amnesti, uden at dette sker ved en retsafgørelse eller en særlig retslig procedure?
63. Sagens realitet vedrører således spørgsmålet om, hvorvidt en national ordning, der medfører annullation af endelige afgørelser på det strafferetlige område, og som er vedtaget direkte af et lovgivende organ, uden at der er truffet en retsafgørelse og uden deltagelse af de berørte personer, i den foreliggende sag udgør et indgreb i den grundlæggende ret til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange, der er sikret ved chartret. Med andre ord opstår spørgsmålet, om den omstændighed, at et lovgivende organ »har tilsluttet sig« afgørelsen om skyldsspørgsmålet og

straffen i en situation, hvor denne ordning er i overensstemmelse med den nationale retsorden, er forenelig med EU-retten. Udtrykt på en anden måde opstår spørgsmålet, om en national ret i henhold til EU-retten er forpligtet til at respektere ophævelsen af en amnesti, der ganske vist er i overensstemmelse med den nationale retsorden, men som er i strid med EU-retten.

C. Om det andet præjudicielle spørgsmål

64. Den forelæggende ret ønsker med det andet præjudicielle spørgsmål oplyst, om direktiv [2012/13] også finder anvendelse på en særlig procedure, der har til formål er ophæve en amnesti som omhandlet i »en national ordning« for ophævelse af amnesti.
65. Artikel 2 i [direktiv 201[2]/13], der har overskriften »Anvendelsesområde«, bestemmer: »Direktivet finder anvendelse fra det tidspunkt, hvor en person af de kompetente myndigheder i en medlemsstat bliver gjort opmærksom på, at vedkommende er mistænkt eller tiltalt for at have begået en strafbar handling, indtil sagen afsluttes, dvs. indtil spørgsmålet om, hvorvidt den mistænkte eller tiltalte har begået den strafbare handling, er afgjort endeligt, herunder efter omstændighederne indtil der er idømt straf, og en eventuel appelsag er afgjort.«
66. Artikel 3 [i direktiv 201[2]/13], der har overskriften »Retten til information om rettigheder«, bestemmer i stk. 1 litra [c]): »Medlemsstaterne sikrer, at mistænkte eller tiltalte personer straks informeres om mindst følgende processuelle rettigheder, således som de finder anvendelse i henhold til den nationale lovgivning, med henblik på at muliggøre en effektiv udøvelse heraf: [...] retten til at blive informeret om tiltalen, jf. artikel 6«. **[Org. s 23]**
67. Artikel 6 [i direktiv 201[2]/13], der har overskriften »Retten til information om tiltalen«, bestemmer i stk. 4: »Medlemsstaterne sikrer, at en mistænkt eller tiltalt straks informeres om enhver ændring i de oplysninger, der gives i medfør af denne artikel, hvis dette er nødvendigt for at sikre en retfærdig behandling af sagen.«
68. Artikel 7 [i direktiv 201[2]/13], der har overskriften »Adgang til aktindsigt i materiale i sagen«, bestemmer i stk. 1: »Når en person anholdes og tilbageholdes på et hvilket som helst stadium af straffesagen, sikrer medlemsstaterne, at dokumenter vedrørende den konkrete sag, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, og som er væsentlige for, at lovligheden af anholdelsen eller tilbageholdelsen effektivt kan anfægtes i overensstemmelse med den nationale lovgivning, stilles til rådighed for anholdte personer eller deres advokater.«
69. Det ovenfor nævnte direktiv er baseret på artikel 82 TEUF, der omhandler de minimumsregler, som finder anvendelse i Den Europæiske Union; der henvises til 9., 10. og 11. betragtning til det nævnte direktiv:
70. »Artikel 82, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde giver mulighed for at fastsætte minimumsregler gældende i medlemsstaterne for at lette

den gensidige anerkendelse af domme og retsafgørelser samt det politimæssige og retlige samarbejde i straffesager med en grænseoverskridende dimension. I nævnte artikel henvises til, at »enkeltpersoners rettigheder inden for strafferetsplejen« er et af de områder, hvor der kan fastsættes minimumsregler.«

71. »Fælles minimumsregler bør føre til øget tillid til alle medlemsstaternes strafferetssystemer, hvilket igen bør føre til et mere effektivt retsligt samarbejde i et klima af gensidig tillid. Sådanne fælles minimumsregler bør fastlægges for så vidt angår information under straffesager.«
72. »Den 30. november 2009 vedtog Rådet en resolution om en køreplan med henblik på at styrke den mistænkte eller tiltaltes proceduremæssige rettigheder i straffesager («køreplanen»). Køreplanen behandler de forskellige spørgsmål et ad gangen og indeholder en opfordring til, at der træffes foranstaltninger vedrørende retten til oversættelse og tolkning (foranstaltning A), retten til oplysninger om rettigheder og om tiltalen (foranstaltning B), retten til juridisk rådgivning og retshjælp (foranstaltning C), retten til kommunikation med pårørende, arbejdsgivere og konsulære myndigheder (foranstaltning D) og særlig beskyttelse af mistænkte eller tiltalte, som er sårbare (foranstaltning E). I køreplanen understreges det, at rækkefølgen af rettighederne kun er vejledende, hvilket indebærer, at den kan ændres under hensyn til prioriteringen. Det er hensigten, at køreplanen skal fungere som en helhed; først når alle komponenter er blevet gennemført, vil nyttevirkningen fuldt ud kunne mærkes.«
73. Dette direktiv sikrer, at den tiltalte på ethvert stadium af straffesagen har ret til alle oplysninger om straffesagen, for så vidt som de er nødvendige for at sikre en retfærdig rettergang og ret til aktindsigt, idet den nationale lovgivning om parternes stilling i sagen for Den Slovakiske Republiks Nationalråd og i sagen for forfatningsdomstolen forhindrer parten i at udøve sine grundlæggende processuelle rettigheder. Det er i denne forbindelse hensigtsmæssigt at fremhæve den særlige karakter, der kendetegner en sag, som vedrører spørgsmålet om, hvorvidt en afgørelse om ophævelse af amnesti, der desuden medfører annullation eller ophævelse af en individuel retsakt, som den i det foreliggende tilfælde omhandlede kendelse om afbrydelse af strafforfølgingen unægtelig er et eksempel på. Den forelæggende ret er derfor af den opfattelse, at en sag om ophævelse af amnesti (der indledes af Den Slovakiske Republiks Nationalråd og for Den Slovakiske Republiks forfatningsdomstol) er omfattet af det ovenfor nævnte direktiv, og at en sådan sag derfor udgør et »stadium af straffesagen« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i direktiv [2012/13], selv om den nationale lovgivning ikke sikrer de grundlæggende rettigheder i dette direktivs forstand.
[Org. s. 24]
74. Menneskerettighedsdomstolen udtalte i sin dom af 21. oktober 2015, Frisancho Perea mod Slovakiet [udelades], kritik af en sag, der vedrørte en individuel forfatningsmæssig klage, som var blevet gennemført, uden at de berørte personer havde været parter i sagen for Den Slovakiske Republiks forfatningsdomstol. Det var netop efter afsigelsen af denne dom, at der blev vedtaget ændringer af zákon č.

38/1993 Z.z o Ústavnom súde (lov nr. 38/1993 om forfatningsdomstolen), hvorved de berørte personer blev tillagt processuelle rettigheder, der svarede til de rettigheder, som parterne i sagen har.

D. Om det tredje præjudicielle spørgsmål

75. Den forelæggende ret ønsker med det tredje præjudicielle spørgsmål oplyst, om bestemmelser i national ret, der begrænser forfatningsdomstolens prøvelse til kun at vedrøre spørgsmålet om, hvorvidt den nationale lovgivning er forenelig med de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved EMRK og chartret, og navnlig med loyalitetsprincippet (der følger af artikel 4, stk. 3, TEU), idet det forudsættes, at den nævnte forpligtelse i henhold til denne bestemmelse også finder anvendelse på de gensidige forbindelser imellem medlemsstaterne og Unionen (jf. Domstolens udtalelse 2/13, EU:C:2014:2454, præmis 202).
76. Den forelæggende ret er endvidere af den opfattelse, at den »nationale ordning« for ophævelse af amnesti muligvis kan være i strid med proportionalitetsprincippet og navnlig effektivitetsprincippet, der begrænser medlemsstaternes procesautonomi i forbindelse med vedtagelsen af nationale retsfor skrifter.

E. Nødvendigheden af en hasteprocedure

77. Da der er tale om en sag, der vedrører en europæisk arrestordre, anmoder den forelæggende ret Domstolen om at anvende procesreglementets artikel 107 og om at behandle anmodningen i henhold til den præjudicielle hasteprocedure. Den forelæggende ret henviser først og fremmest til artikel 17, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, hvoraf fremgår, at »[e]n europæisk arrestordre behandles og fuldbyrdes som hastesag«.
78. Sagsakterne i den straffesag, der verserer for den forelæggende ret, fremsendes i overensstemmelse med Domstolens Anbefalinger (til de nationale retter vedrørende forelæggelse af præjudicielle spørgsmål (2016/C 439/01)) af Den Slovakiske Republiks minister for udenrigs- og europæiske anliggender.

Okresný súd Bratislava III

den 11. maj 2020

(underskrift)